

ved Finanslovens første Behandling tilstrækkeligt paaviste, hvorledes vor Stilling har været i saa Henseende.

Hvad de kommunale Dyrtilsforanstaltninger angaar, skal jeg sige, at jeg anser det for rigtigt, at man, som ogsaa mit Partis Ordfører gjorde, trækker Hovedlinierne op for de Principper, hvorefter vi overhovedet giver Love angaaende Dyrtils. Naar den højtærede Minister sagde, at Venstre med Hensyn til Smørloven havde indfriet sine Veksler, maa jeg gøre opmærksom paa, at det, vi strides om — og det nævnedes jeg allerede ved Finanslovens første Behandling — er, hvem der skal betale. Vi er blevet enige om, at Statens Hovedregulering kommer alle til gode, vi trækker de vigtigste Livsfornødenheder frem og siger: Til denne Pris skal de overlades til samtlige Borgere, og jeg er ganske enig i den Betragtning, at det sker specielt af Hensyn til Middelstanden. Det er Statens Opgave, og den Opgave har altsaa Staten løst. Det glædede mig, at vi fra Ministeren har faaet en Udtalelse om, at han erkender, at Venstre selv har opfyldt de Krav, som det stillede til Ministeren i Retning af, at det var den Vej, vi skulde gaa. Saa er man altsaa naaet til at blive enig om saa meget. Tilbage er kun Kritikken med Hensyn til Maaden, hvorpaa disse Foranstaltninger skal betales, men det skal jeg i denne Forbindelse lade ligge.

Hovedprincippet for Statens Regulering er altsaa det, at den kommer alle til gode, men dernæst er Forholdet det, som det ærede Medlem fra Veringe (Jensen-Sønderup) rigtigt sagde, at man giver Kommunerne en Bemyndigelse til at træffe yderligere Foranstaltninger til Afhjælpning af Dyrtils, og her siger Samfundet, Rigsdagen, Lovgivningsmagten, eller hvorledes man nu vil udtrykke det: Vi erkender, at det ved den Hjælp, der ydes alle, som under den forhaandenværende Dyrtils er vanskeligst stillede, er Samfundets Opgave at bære den store Part af de dermed forbundne Udgifter, og derfor bestemmer vi, at Staten skal bære $\frac{2}{3}$ af Udgifterne dertil, og det gør vi ogsaa ud fra den Betragtning, at Staten i langt højere Grad end Kommunerne har haft Lejlighed til at beskattes Krigsindtægter og derved erhverve sig større Indtægter under de herskende Forhold, hvor et Faatal af Landets Borgere har erhvervet sig store Indtægter. Staten har altsaa særligt beskattet disse Indtægter, hvorimod Kommunerne kun har faaet

den almindelige Forhøjelse af Skatten. Men der udover har Kommunerne Bemyndigelse til at regulere for alle og enhver, men det maa hævdes, at Kommunens specielle Opgave paa dette Omraade afhænger af, hvorvidt dens Beboere mener, at de velstillede skal have en Regulering paa Prisen, idet det er Kommunen, som bærer den større Del af Udgiften hertil. Det er i Virkeligheden paa dette Punkt, der er en Forskel mellem Partiernes Stilling. Vi siger: Saa længe det gælder de mindre velstillede, betaler Staten den største Part, men saa snart der er Tale om de velstillede, maa Kommunen betale den største Part, og det bliver da et særligt Anliggende for hver Kommune, om den vil foretage denne Regulering. Det er herom Striden staar.

Nu interesserede det mig at høre, at det ærede Medlem fra Slagelse (H. P. Hansen), naar han i denne Forbindelse talte om Samfundsfølelse, vilde gøre gældende — thi det er i Realiteten det, han gør gældende —, at naar man ønsker, at Statskassen skal yde det største Bidrag ogsaa til de velstillede, er det et Bevis paa større Samfundsfølelse, end naar man hævder, at Kommunerne, hvor der er Tale om de velstillede, selv maa bære den største Del af Udgifterne. At man kan anlægge en saadan Hovedbetragtning, begriber jeg ikke. Hovedbetragtningen maa i Virkeligheden være den, at man maa sørge for at skabe saadanne Vilkaar for de daarlige stillede, at de kan faa de Levnedsmidler, der er nødvendige for at kunne leve Livet, og paa, om det er det, man ønsker, skal det kendes, om man har Samfundsfølelse. Ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvem der skal betale, maa der ses hen til, hvem der har Evne dertil. Ingen skal bilde mig ind, at det er et Udtryk for særlig Samfundsfølelse, at man regulerer Varepriserne nedad for de velstillede og siger: Staten skal betale. Det har ikke noget med Samfundsfølelse at gøre. Jeg vil her slaa fast, at mit Partis Ordfører udtrykkelig har sagt, at for saa vidt som de 15 Kr., hvortil Beløbet i de gældende Dyrtilslove er begrænset, ikke slaar til, er vi villige til at yde et saadant Beløb, som maatte være nødvendigt, for at den Regulering, som vi alle er gaaet med til, kan finde Sted ogsaa i Fremtiden, enten det nu bliver 20 eller 24 Kr., hvordan det nu altsaa ligger. Det, som den højtærede Minister foreslaar, som tidt nok er nævnt, er faktisk, at de 15 Kr. forhøjer man ikke, men man aflaster